

De wooncoöperatie en de gemeente

Stel, in uw gemeente is sprake van gestage bevolkingsdaling. Hierdoor moet het draagvlak voor voorzieningen en bestaande woningen anders georganiseerd worden. Of juist andersom, in uw gemeente zijn de woningen niet aan te slepen. De markt staat onder druk, de prijzen stijgen en de rijen wachtenden worden steeds langer. Wellicht verrassend, maar in beide gevallen biedt de wooncoöperatie een uitkomst. De wooncoöperatie kan bijdragen aan de oplossing van verschillende problemen op de huidige woningmarkt en verschillende (politieke) wensen faciliteren.

Drie mogelijke motieven voor de wooncoöperatie komen daarbij sterk naar voren:

- Recht op zelfbeheer en zeggenschap over de eigen woon- en leefomgeving, ook voor mensen met een lager inkomen.
- Behoud van differentiatie van de woningvoorraad, zowel in overspannen als ontspannen woningmarkten.
- Combinaties van wonen en zorg mogelijk maken.

Deze notitie licht toe wat de wooncoöperatie is, hoe zij de gemeente kan helpen en op welke manier de gemeente beleid kan maken.

Door: Maarten van Poelgeest en Tineke Lupi (Platform31)

Wat is een wooncoöperatie?

Voor mensen met een laag inkomen bestaat er in het woonbestel eigenlijk maar één smaak: huren, meestal van een corporatie. Dat is een groot goed; ons stelsel zorgt voor betaalbare woningen van voldoende kwaliteit. Maar steeds meer mensen willen zaken zelf regelen, vaak samen met anderen. Ze willen minder afhankelijk zijn van instellingen en meer zeggenschap hebben over hun leven. Ook de

woning en directe woonomgeving horen daarbij, zo onderstreept [onderzoek](#) van kennisplatform Corpovenista. Maar liefst 17 procent van de huurders van sociale woningen is geïnteresseerd in vormen van zelfbeheer en zelforganisatie. Sinds de herziening van de Woningwet in 2015 hebben deze bewoners met de wooncoöperatie een concreet instrument in handen.

Een wooncoöperatie is een collectief van bewoners die vergaand zelfbeheer voeren over hun (huur)woningen. Hiertoe richten ze een organisatie op, de (coöperatieve) vereniging, waarin zelfbestuur, zelfbeschikking en wonen als maatschappelijke taak zonder commerciële doelstelling centraal staan. Wooncoöperaties bieden een alternatief voor de afhankelijkheid die huurders hebben ten opzichte van corporaties en private investeerders. Net als in een VvE beslissen de leden van een wooncoöperatie samen over hun complex, echter vanuit het belang van collectief eigendom in plaats van als individueel eigenaar. Meerwaarde van de wooncoöperatie ligt in directe invloed, het beheersen van kosten, toezien op betere kwaliteit en mogelijkheden tot meer maatwerk voor specifieke groepen.

Wooncoöperaties zijn geen communes, maar de praktijk wijst uit dat de bewoners wel iets met elkaar moeten delen. Dit collectieve element kan heel licht zijn en een mix vormen van sociale en economische belangen. Zo kunnen leden van wooncoöperaties gezamenlijk diensten en producten inkopen of zorgvoorzieningen organiseren. Wanneer mensen vooral meer zeggenschap voor zichzelf willen regelen, dan kunnen ze beter een beroep doen op bestaande individuele regelingen in de volkshuisvesting. Voorbeelden zijn Koopgarant of Koopstart, de startersleningen en 'Ik bouw betaalbaar' (naar voorbeeld van de gemeente Almere).

Verskillende varianten tussen sociale sector en markt

De wooncoöperatie is een organisatie van en voor bewoners die collectief de woning waarin ze wonen beheren of bezitten. Elk initiatief richt dit op een eigen manier in, waarbij vier hoofdtypen zijn te onderscheiden:

1. Beheercoöperatie: het vastgoed blijft in bezit van de corporatie (of soms gemeente) en huurders nemen in meer of mindere mate beheertaken over.
2. Wooncoöperatie als dochter: de woningen waar het om gaat, worden in een aparte entiteit geplaatst. De corporatie (of andere vastgoedeigenaar) is aandeelhouder en daarmee (indirect) eigenaar van het vastgoed. De huurders exploiteren en

besturen deze dochteronderneming als wooncoöperatie. Tevens kunnen ze geleidelijk eigendom verwerven door de aandelen over te nemen.

3. Zelfstandige woonvereniging: de wooncoöperatie is als rechtspersoon eigenaar van het vastgoed dat ze aangekocht of ontwikkeld heeft. De leden-bewoners huren de woningen van de vereniging en besturen en exploiteren de organisatie. In de koopakte zijn beperkende voorwaarden opgenomen over doorverkoop (uitponden) en doelgroep van verhuur.
4. Koperscoöperatie: de bewoners zijn individueel eigenaar, maar het kopen en verkopen van de woning gebeurt binnen het collectief. Hier is een specifieke financieringsconstructie aan verbonden.

In een wooncoöperatie kunnen bewoners én huurder én eigenaar zijn. Het is daarmee een alternatief voor sociale huur en voor de markt. Als hybride organisatievorm past de wooncoöperatie echter moeilijk in de bestaande volkshuisvestelijke wetgeving. Deze maakt, anders dan in de ons omringende landen, alleen een onderscheid tussen een (sociale) huursector en een vrije marktsector (meestal koop). In de afgelopen jaren is er middels strengere regelgeving en meer centraal toezicht op de woningcorporaties bovendien een grotere muur opgetrokken tussen deze twee sectoren in ons woonstelsel. De wooncoöperatie biedt hier in haar verschillende varianten een antwoord op, zo erkent ook het nieuwe kabinet. In het regeerakkoord is de wooncoöperatie aangemerkt als alternatief voor twee 'traditionele' oplossingen die we in Nederland kennen: het op individuele basis huren van een woning van een externe partij en het individuele eigendom van een woning.

Inzet van maatschappelijk kapitaal

De wooncoöperatie biedt een instrument om het gat tussen de sociale en vrije sector te dichten, maar binnen de huidige kaders valt het echter nog tussen wal en schip. De wooncoöperatie is geen toegelaten instelling en kwalificeert in de praktijk als een particuliere verhuurder of investeerder. De wettelijke

doelstellingen liggen niettemin op het terrein van de volkshuisvesting, hetgeen neerkomt op betaalbare woonlasten voor mensen met lagere inkomens. Voor wooncoöperaties die streven naar zelfstandig eigendom en zeggenschap over de woningen is dit vaak problematisch. Vastgoedprijzen in de markt zijn hoog, hetgeen mogelijkheden voor exploitatie en financiering beperkt.

Het Rijk stimuleert [het ontstaan van wooncoöperaties](#) onder meer door corporaties toe te staan bezit te verkopen beneden de marktwaarde. Gemeenten kunnen dit in prestatieafspraken bekrachtigen. Daarnaast gelden in veel gemeenten voor corporaties lagere grondprijzen en kan vastgoed voor maatschappelijke doeleinden worden ingezet. Ook wooncoöperaties die buiten de corporatiesector (dus de Woningwet) ontstaan, zouden hier aanspraak op kunnen maken.

Door op deze wijzen maatschappelijk kapitaal in te zetten wordt collectief eigendom goedkoper en kunnen ook mensen met een laag of middeninkomen meer zeggenschap krijgen over hun woning en woonomgeving. Hierdoor is de wooncoöperatie toegankelijk voor juist de groep die tussen de sociale en vrije sector in valt.

Het spreekt voor zich dat het maatschappelijk kapitaal dat de wooncoöperatie verkrijgt, niet moet kunnen weglekken naar de markt. Het is immers niet bedoeld om de woonlasten van mensen met een hoog inkomen laag te houden. Om dit te borgen zullen in het verkoopcontract of in het erfpachtcontract (in geval van gronduitgifte in erfpacht) voorwaarden vastgelegd moeten worden. Bij corporatiebezit geldt thans dat er minimaal tien jaar een vordering blijft op de verkoopprijs onder de marktwaarde. Verdere standaardisering van de inzet van maatschappelijk kapitaal is nodig, zonder een stelsel op te tuigen zoals in de corporatiesector. Zo is het inherent aan een wooncoöperatie dat de groep zelf kan bepalen wie bij hen kan huren (binnen de algemene huurregels). Daarvoor is men immers een collectief, een eigen gemeenschap.

De lokale meerwaarde van wooncoöperaties

Een gemeente kan de wooncoöperatie om meerdere redenen stimuleren. Het is een van de

instrumenten om specifieke knelpunten op de plaatselijke woningmarkt op te lossen. Daarnaast kan het mensen met een laag inkomen meer zeggenschap geven over hun woning en woonomgeving, aansluitend bij sociale beleidsdoelen. Het is verstandig om deze motieven duidelijk te maken en daarbij aan te geven voor welk type volkshuisvestelijke problemen de wooncoöperatie een oplossing biedt. Daarbij moeten we ons realiseren dat de Nederlandse woningmarkt zeer gedifferentieerd is en derhalve ook de wooncoöperatie lokaal verschillende functies kan hebben. Hieronder geven we een paar voorbeelden.

Krimp

In een krimp- of anticipeerregio kan de wooncoöperatie een manier zijn om de groeiende mismatch tussen aanbod (het huidige woningbestand) en de vraag (die door demografische transitie sterk verandert) te overbruggen. De [wooncoöperatie in Jirnsum](#) is daarvan een voorbeeld. Dorpsbewoners hebben zich hier verenigd om een complex met sociale huurwoningen te redden van de sloop. De renovatie is momenteel in volle gang, waarna de woningen verhuurd zullen worden aan een brede doelgroep. Hiermee behoudt het dorp een betaalbaar segment waar nog steeds vraag naar is.

Op grotere schaal kan een wooncoöperatie de publieke taak overnemen van een corporatie die zich wil terugtrekken uit kleine kernen. Zo onderzoeken de Friese corporatie Elkien, de provincie Friesland en enkele gemeenten de kansen van een plattelandscoöperatie waarin woningen uit verschillende dorpen ondergebracht worden. Op die manier kan de corporatie zich concentreren op bezit

in grotere kernen, terwijl voor zittende en nieuwe bewoners de vestigingsmogelijkheden in kleine kernen niet worden beperkt. De wooncoöperatie kan ook helpen om de sociale cohesie en een aantal minimale publieke voorzieningen daar op peil te houden.

De vastgoedprijzen van de woningen bij verkoop van de corporatie aan een wooncoöperatie zullen in krimpgebieden niet het grootste probleem zijn. De levensvatbaarheid op langere termijn is in een krimpende woningmarkt wel problematisch. Inzet van maatschappelijk kapitaal in verwerven of juist afstoten van het vastgoed, helpt om initiatieven mogelijk te maken en risico's op te vangen.

Groei

In een gespannen of zelfs overspannen woningmarkt heeft de wooncoöperatie een geheel andere functie. Om de groei aan te kunnen, moeten gemeenten vaak grote bedragen investeren. Alleen moeilijke locaties zoals leegstaande kantoren en te transformeren bedrijventerreinen zijn nog over om te ontwikkelen. Wanneer de gemeente op deze plekken ook woningen voor mensen met een lager inkomen wenst, vraagt dat om forse investeringen van plaatselijke corporaties. Uitgifte aan wooncoöperaties kan in die situatie een alternatief zijn.

Om investeringen van corporaties in nieuwbouw mogelijk te maken staat de gemeente verkoop van sociale huurwoningen vaak toe. Dit recept zorgt in de praktijk vaak wel voor een meer gelijkmatige verspreiding van betaalbare woningen, maar doet weinig tegen de toenemende krapte in het sociale en middensegment in overspannen woningmarkten. De uitgeponde woningen worden vaak na enige tijd tegen hoge prijzen doorverkocht. Ondanks dat er nieuwe betaalbare woningen worden bijgebouwd, neemt het segment in totaal niet toe.

De wooncoöperatie kan hierin een oplossing bieden. Op het moment dat de corporatie bezit verkoopt onder de voorwaarde dat de woningen niet uitgepand mogen worden en dat bij mutatie alleen mensen met een laag of een middeninkomen in aanmerking komen, dan blijft de sociale functie grotendeels bestaan. Een voorbeeld hiervan is de

Roggeveenstraat in Den Haag. De bewoners, die een hechte gemeenschap vormen, zullen op korte termijn 60 sociale huurwoningen overnemen in een zelfstandige woonvereniging. In plaats van dat de corporatie het complex sloopt en vervangt door duurdere huurwoningen, blijft het betaalbare segment behouden. Bovendien gaan de bewoners de woningen zelf opknappen en blijven ze de gemeenschappelijke tuin beheren. De wooncoöperatie draagt op die manier bij aan de sociale cohesie in de gentrificerende Zeelheldenbuurt in Den Haag.

Daar waar de gemeente grondeigenaar is, kan ze in de nieuwbouw wooncoöperaties mogelijk maken, als een bijzondere vorm van collectief particulier opdrachtgeverschap. Een voorbeeld daarvan zijn de drie pilots die de gemeente Amsterdam heeft aangewezen, gericht op zowel sociale als middeldure huur. Voor de eerste kavel in de nieuwbouwwijk IJburg hebben zich verschillende groepen aangemeld die de komende tijd de ruimte krijgen om hun plan uit te werken. De gemeente reikte hiervoor kaders en instrumenten aan. Een tweede pilot nabij het Science Park experimenteert met de combinatie van wonen met commerciële functies in het gebouw dat de wooncoöperatie zal ontwikkelen en beheren.

Verzilvering

Oudere mensen blijven steeds langer zelfstandig wonen. Pas als het echt niet meer gaat, verhuizen ze naar een verpleeghuis. Dat betekent dat de vraag naar verzorgd en beschut wonen toeneemt. Het is ingewikkeld en ongewenst om dat voor iedereen individueel te organiseren. Kleinschalige voorzieningen die door meerdere mensen gebruikt worden, zijn vaak efficiënter en bevorderen het onderlinge contact tussen mensen. De

wooncoöperatie is een organisatievorm om dit te regelen, met de eindgebruikers als drijvende kracht. Eenmaal gerealiseerd beheren en/of bezitten de bewoners niet alleen gezamenlijk de woningen waarin ze wonen, maar kunnen ze ook gezamenlijk zorg en diensten inkopen. [De Knarrenhof](#) is hier een bekend voorbeeld van. Ontstaan als initiatief in Zwolle, is dit inmiddels een landelijke beweging die in meerdere gemeenten streeft naar de ontwikkeling van hofjes. Maar ook andere collectieven van senioren, in onder meer Utrecht en Amsterdam, zoeken naar bestaande panden om een woon-zorgcoöperatie te starten.

Aan de slag met de wooncoöperatie

De wooncoöperatie is als organisatievorm nieuw binnen het wonen in Nederland. Dat betekent dat gemeenten die wooncoöperaties willen stimuleren bereid moeten zijn om tijd en ruimte te maken. Het gaat dan om zowel ambtelijke capaciteit als bestuurlijke aandacht. Het is goed om de gemeentelijke ambities en het beleid op papier te zetten. De ervaring leert dat een dik beleidsstuk niet nodig is, maar dat vooral het expliciet maken van de visie en ambitie helpt om beweging in het veld te creëren. Er zijn verschillende instrumenten en interventies die de gemeente kan toepassen. Hieronder komen een aantal voorbeelden aan bod.

Maak prestatieafspraken

Gezien de basis in de Woningwet is het opnemen van de wooncoöperatie in de prestatieafspraken met de lokale corporaties een belangrijk instrument voor gemeenten. Het vastleggen van een bepaald aantal initiatieven dat de corporatie moet realiseren zal lastig zijn, omdat een wooncoöperatie niet van bovenaf te creëren is. Wel kunnen initiatieven gefaciliteerd worden met informatie en ondersteuning. De wijze waarop is in prestatieafspraken op te nemen. Tevens kan worden vastgelegd waar en onder welke voorwaarden verkoop van corporatiebezit aan een wooncoöperatie mogelijk is. Bij veel corporaties bestaat grote aarzeling om maatschappelijk kapitaal op deze wijze direct aan huurders over te dragen. Het is raadzaam om als gemeente actief aan te geven onder welke voorwaarden ze voorstander is van overdracht van bezit naar wooncoöperaties, temeer omdat de Autoriteit Woningcorporaties om

een zienswijze zal vragen. Tevens ontstaan er zo duidelijke kaders voor alle betrokken partijen rondom een initiatief en kan het proces sneller doorlopen worden.

Woonvisie en huisvestingsverordening

Het actief formuleren van overdracht van taken van corporaties naar wooncoöperaties in prestatieafspraken werkt ook andersom. De gemeente laat immers op die manier zien onder welke voorwaarden zij graag initiatieven faciliteert. De gemeente kan dit nog eens onderstrepen door dit op te nemen in haar woonvisie, waarbij ook de mogelijkheden voor middeninkomens meegenomen kunnen worden. In dit segment speelt de gemeente een cruciale rol. Een belangrijke taak van de gemeente ligt tevens in het bewaken van de positie van wooncoöperaties tussen het sociale segment en de markt. Eenmaal buiten de corporatiesector gelden de inkomenseisen van de Woningwet niet meer voor nieuwe leden van wooncoöperaties. Om toewijzing enigszins te controleren kan de gemeente voorwaarden vastleggen in een lokale huisvestingsverordening. De helft van de gemeenten in Nederland heeft een dergelijke verordening vastgesteld en kan redelijk eenvoudig de verordening aanpassen. Zo wordt o.a. gewaarborgd dat wooncoöperaties betaalbare woningen blijven toewijzen aan mensen met lagere inkomens.

Lokaal partnerschap

Naast het vastleggen van ambities en kaders, is het belangrijk om in contact te komen met concrete initiatieven en de totstandkoming van kansrijke wooncoöperaties te stimuleren. Juist omdat het om een nieuwe organisatievorm gaat, hebben initiatieven het zwaar en is het van groot belang dat ze de gemeente aan hun zijde hebben. Voordeel voor de gemeente is dat zij vanuit de praktijk zelf de problemen en institutionele barrières ziet.

Een simpele en effectieve manier om initiatieven te steunen en een gunstige voedingsbodem te kweken, is het starten van een lokaal actieteam. Initiatieven, betrokken corporaties, een vertegenwoordiger van de lokale bank en de gemeente (in de persoon van de wethouder) komen bijvoorbeeld elke twee maanden bij elkaar. Kennis

over bestaande initiatieven wordt uitgewisseld, voorgenomen beleid wordt besproken en kansen worden verkend. De praktijk wijst uit dat de gemeente de beste partij is om de randvoorwaarden voor het functioneren van een lokaal actieteam te vervullen: plannen, afspraken bijhouden, agenda opstellen etc. Initiatiefnemers zijn al genoeg tijd kwijt met hun eigen initiatief en ook corporaties maken hiervoor niet automatisch capaciteit vrij. Aan de zijde van de gemeente kost dit beperkte tijd van een ambtenaar. Cruciaal is wel dat de bestuurders (van gemeente en corporaties) aan het overleg deelnemen. Dat zorgt voor voldoende commitment. Op dit moment zijn er in Nederland drie actieteams actief: Amsterdam, Arnhem/Nijmegen en Limburg.

Het instellen van een stuurgroep rond één initiatief kan een andere werkvorm zijn. De gemeente Den Haag initieerde dit met de beoogde wooncoöperatie in de Roggeveenstraat. Vanaf medio 2015 komen alle stakeholders (bewoners, corporatie, gemeente en huurdersvereniging) elke vier tot zes weken samen om de voortgang te bespreken. Zo kwamen obstakels direct aan het licht en kon men relatief snel stappen maken.

Stimuleer wooncoöperaties in de nieuwbouw
Zelfbouw door bewonerscollectieven gaat het makkelijkst wanneer de gemeente eigenaar van de grond is en deze uitgeeft op het moment dat een nieuwbouwwijk tot ontwikkeling wordt gebracht. Gronduitgifte kan dan gaan in de vorm van verkoop van de grond, maar ook in de vorm van een erfpachtuitgifte aan een concreet initiatief. Op het moment dat de gemeente er bij uitgifte zeker van wil zijn dat er alleen gegund wordt aan een wooncoöperatie, zullen er een aantal strikte voorwaarden gesteld moeten worden. Deze voorwaarden zijn 'harder' op het moment dat

uitgifte in erfpacht plaatsvindt. De gemeente blijft dan immers eigenaar van de grond en de voorwaarden kunnen in het erfpachtcontract worden vastgelegd. Tegelijk kunnen de voorwaarden bij verkoop van de grond ook vastgelegd worden in het verkoopcontract. Gemeenten die dit willen, kunnen gebruik maken van de stukken die de gemeente Amsterdam heeft opgesteld voor de gronduitgifte in de drie pilots wooncoöperatie, zoals de kavel op het centumeiland in de wijk [IJburg](#).

Help financiering van initiatieven mogelijk te maken

Met alleen een prijs onder de marktwaarde bij overdracht van corporatiebezit of bij verkoop van grond bij een nieuwe uitgifte is de financiering van een initiatief nog niet geregeld. Banken zijn terughoudend in het geven van krediet aan een nieuwe organisatievorm waarin de deelnemers niet of nauwelijks financieel participeren. Hun beperkte inkomen en het exploitatiemodel van de wooncoöperatie ziet de bank als risico's. Ze zal daarom altijd het eerste recht van hypotheek willen hebben en niet meer dan 70 tot 80 procent van de marktwaarde willen belenen.

De gemeente kan op verschillende manieren helpen om de financiering voor elkaar te krijgen. De lichtste vorm van steun is vertrouwen in een concreet project uitspreken. De wethouder kan het belang van het project benadrukken bij de lokale banken. De ambtenaar kan met de initiatiefnemers mee gaan naar de bespreking bij de bank om op die manier de betrokkenheid van de gemeente tot uitdrukking te brengen. De gemeente kan ook een stap verder gaan en zelf een actieve rol spelen bij het regelen van de financiering. Dat kan op verschillende manieren:

- Zelf een klein deel van de lening verstrekken en dit een achtergestelde lening laten zijn. Op die manier wordt een groot deel van het risico voor de bank weggenomen.
- Een gemeentelijke garantie voor de lening afgeven. Ook dit maakt het risico voor de bank aanzienlijk kleiner.
- Een deel van het bezit overnemen (het meest voor de hand ligt het gronddeel) en dit deel vervolgens in erfpacht uitgeven aan het initiatief. Het initiatief koopt de erfpacht

niet af, maar betaalt een jaarlijkse canon. Dit betekent dat het deel dat door de gemeente in erfpacht overgenomen wordt niet extern gefinancierd hoeft te worden. Bovendien is in de regel de canonrente lager dan de hypotheekrente. Op deze manier maakte de gemeente Den Haag het initiatief in de Roggeveenstraat mogelijk.

De hierboven genoemde manieren leiden bij de gemeente tot balansverlenging, daar waar veel gemeenten de laatste jaren hun balans willen verkorten. Het aandeel vreemd vermogen van de gemeente neemt toe, hetgeen zorgt voor extra rentelasten. Tegelijk is sprake van leningen die uiteindelijk afgelost worden of van voorzieningen (in geval van een gemeentelijke garantie) die na verloop van tijd weer vrijvallen. Het betekent wel dat binnen de gemeente afspraken gemaakt moeten worden over de hoeveelheid beschikbare ruimte om concrete initiatieven te helpen om financiering voor elkaar te krijgen.

Meer weten over de waarde van wooncoöperaties in uw gemeente?

Vanuit de Eerste Kamer is het vorige kabinet bij de behandeling van de nieuwe Woningwet per motie verzocht om een actieprogramma wooncoöperaties. In opdracht van het ministerie van BZK voert Platform31 dit programma sinds november 2015 uit. Aan het actieprogramma hebben zich vijf wethouders (gemeenten Almere, Den Haag, Amsterdam, Arnhem en Nijmegen), vijf corporatiebestuurders (De Key, Rochdale, Wonen Limburg, Talis en Tiwos) en één bestuurder van de Rabobank als ambassadeur verbonden.

Doel van het actieprogramma is de praktijk van wooncoöperaties te stimuleren door het creëren van noodzakelijke randvoorwaarden, zowel op praktisch als institutioneel niveau. Hiertoe wordt een aantal initiatieven ondersteund die als pilot dienen voor uitwerking van de verschillende varianten van de wooncoöperatie. Naast kennisuitwisseling in een community of practice van bewoners en betrokken corporatiemedewerkers, ontwikkelt Platform31 samen met kennispartners een aantal handvaten en instrumenten zoals een sjabloon voor statuten, businesscase financieringsconstructies, kader voor bedrijfsvoering en mogelijke governancestructuren. Tevens wordt in overleg met de ambassadeurs en het ministerie gekeken naar mogelijk gewenste aanpassingen van wet- en regelgeving.

Alle kennis en informatie die binnen het actieprogramma verzameld en ontwikkeld wordt, neemt Platform31 op in het online [kennisdossier wooncoöperaties](#). Daarnaast kunnen partijen met vragen over het oprichten van een wooncoöperatie bij Platform31 terecht. Heeft u vragen naar aanleiding van deze notitie? Neem dan contact op met Maarten van Poelgeest of Tineke Lupi.

Maarten van Poelgeest (maarten.vanpoelgeest@platform31.nl)
Tineke Lupi (tineke.lupi@platform31.nl / 06 5794 3751)